

SRCE NA DLANU

Za svoj ovogodišnji sastav o Domovinskom ratu odlučila sam vam iznijeti jednu obiteljsku priču. Razgovarala sam sa članovima svoje obitelji koji su rat i doživjeli. Pokušat ću vam dočarati kakav je osjećaj izgubiti suborca i kakav je majci osjećaj pustiti svoju djecu u rat i ne znati gdje su, kada su zadnji put spavali, jeli i, najgore od svega, jesu li uopće još uvijek među živima.

Jedan od najgorih osjećaja koje osoba, jedna majka ni najgorem neprijatelju ne bi poželjela, taj je da gledaš kako tvoje dijete odlazi iz sigurnosti toploga doma u strašan i hladan rat kako bi branio svoj dom i ljude koje voli. Strašan je osjećaj gledati svoje sinove kako odlaze u rat. Strepnja i strah da ih možda nikada više neće vidjeti ili da će možda doći ranjeni i osuđeni živjeti život u patnji. Tu je i nada, nada da će se što prije vratiti i doći na sigurno u majčin topao zagrljaj. Nažalost nisu sve majke dočekale svoje sinove da se vrate kući, neke još nisu dobile istinu o tome što se dogodilo njihovim sinovima. Moja baka je po tome pitanju bila sretna - dobila je obojicu svojih sinova nazad. Vjera i molitva pomogli su joj u vremenima kada nije znala jesu li joj djeca živa ili mrtva, jesu li možda negdje zarobljena ili su pak na sigurnom u nekom podrumu. Jedan od strašnijih momenata bilo je ranjavanje njenog starijeg sina. Zamislite kakav je osjećaj znati da ti je dijete ranjeno, a nisi u mogućnosti pomoći mu. Kasnije te godine mlađi se sin razbolio, a majka nije bila u mogućnosti skuhati i odnijeti mu bar toplu juhicu. Divim se snažnim majkama koje su smogle snage i pustile svoju djecu u rat da obrane našu Hrvatsku i da grade život za sljedeće naraštaje.

Braniteljima su vjera i Bog pomogli u najstrašnijim i najcrnijim danima rata. Skoro svi su branitelji imali krunicu oko vrata. To im je davalo vjetar u leđa jer su znali da ih Bog čuva. Agresori su neke branitelje čak i kažnjavali zbog vjere. Ima slučajeva gdje su branitelji čak ugušeni krunicom. U vremenima kada je dnevno pogibalo na desetke, ako ne i više, suboraca, braniteljima je vjera davala snagu. Strašan je osjećaj izgubiti suborca. Jer tvoj suborac nije samo osoba s kojom se boriš rame uz rame, svi ti dečki su prije svega prijatelji. Osobe kojima bi povjerio svoj život. Smrt svakoga od njih je osjećaj koji se ne zaboravlja, imena tvojih poginulih suboraca kao da ti se utisnu u glavu i srce, sa svakom njihovom smrću odlazi i mali dio tebe. Ta je tuga osjećaj koji se nikad ne zaboravlja, a ne bi se ni trebao zaboraviti jer su poginuli branitelji dali svoj život za državu u kojoj danas živimo i na nama je da je pazimo i da od nje napravimo ono što su oni htjeli, ono za što su se borili. Za te ljude moramo ostvariti njihov san i čuvati našu državu Hrvatsku i sve što živi u njoj. Naravno u ratu nije sve bilo tako crno, bilo je tu i nekih zanimljivih dogodovština kako kada su se dva prijatelja, dva suborca, našla u minskom polju i nisu znali kamo dalje. U blizini su ugledali kravu i odlučili ju slijediti. Tako ih je krava odvela na sigurno izvan minskog polja i njih se dvojica i dan danas znaju nasmijati tom događaju.

Iako je u Hrvatskoj u 90-im bio rat, život nije stao, mnogi su išli na posao, u škole, dok su se dečki na prvim crtama borili za njih. U ovom ratu, kao i svim ratovima, bilo je mnogo tužnih trenutaka, ali bilo je nekih sretnih i smiješnih kao ovaj sa kravom. I još jedna od pozitivnih strana su prijateljstva - sklopljena za vrijeme rata, a ostaju zauvijek.